

KIRJALLINEN KYSYMYS 1149/2014 vp

Laajarunkoisten rakennusten turvallisuusarvioinnin valvonnan ja vastuun selkeyttäminen

Eduskunnan puhemiehelle

Hallituksella on valmisteilla lakiesitys laajarunkoisten rakennusten rakenteellisen turvallisuuden arvioinnista ja seurannasta sekä maankäyttö- ja rakennuslain muuttamisesta. Esityksen tavoitteena on edistää laajarunkoisten rakennusten turvallisuusriskien havaitsemista ja siten edistää rakennusten käyttöturvallisuutta. Lakiesityksen perustana ovat vuosikymmenen aikana tapahtuneet useat traagiset kuolemiin sekä vakaviin loukkaantumisiin johtaneet rakennusten sortumaonnettomuudet. Sortuneissa rakennuksissa on ollut niin uusia kuin vanhoja rakennuksia. Onnettomuuksien johdosta on käynnistetty eri tahojen toimesta hankkeita rakennusten turvallisuuden parantamiseksi, mutta käytännössä parhaita tilannetietoa asiasta on Onnettomuustutkintakeskuksella, jolla on Onnettomuustutkintakeskuksesta annettuun lakiin (525/2011) perustuva velvoite tutkia näiden onnettomuuksien syyt.

Onnettomuustutkintakeskuksen rakennussortumista tekemissä tutkintaselvityksissä on todettu, että olemassa olevassa rakennuskannassa on edelleen turvallisuusongelmia, joita ei nykyisillä menettelyillä voida tunnistaa. Sortumisonnettomuuksia ei ole voitu välttää myöskään ohjauksen ja neuvonnan keinoin. Onnettomuustutkintakeskus on tutkimuksiinsa perustuen antanut omana toimenpide-ehdotuksenaan suosituksen rakennusten katsastusmenettelystä, joka on viranomaiselle kuuluva tehtävä.

Lakiesityksen mukaan tulisi olemaan rakennuksen omistajan velvollisuus varmistaa jälkikä-

teen, onko rakennuksen kantavuuden kannalta keskeisissä rakenteissa rakenteelliseen turvallisuuteen liittyviä riskejä tai riskitekijöitä. Tämän arvioinnin saa suorittaa kelpoisuusehdot täyttävä asiantuntija, jolla tulee olemaan välitön ilmoitusvelvollisuus rakennusvalvontaviranomaiselle arvioinnin yhteydessä havaitsemistaan rakenteellista turvallisuutta vaarantavasta ja korjaustoimenpiteitä vaativasta viasta tai puutteesta. Tarkastusvelvollisuus tulisi koskemaan rakennuksia, joiden kerrosala on vähintään 1 000 neliömetriä, ja mikäli kattokannattajat ovat tehdasvalmisteiset, jänneväli vähintään 18 metriä, paikalla valmistettujen kattokannattajien osalta vähintään 15 metriä ja mikäli rakennusta käytetään pääosin urheilu-, virkistys- tai vapaa-ajan toimintaan, eläinsuojana tai kaupan palvelujen tarjoamiseen tai muuhun vastaavaan kokoontumiseen.

Maankäyttö- ja rakennuslailla (132/1999) säädetään rakentamisen yleisistä edellytyksistä. Tällä hetkellä voimassa oleva lainsäädäntö velvoittaa yleisesti pitämään rakennuksen kunnossa. Laissa ei ole nimenomaisesti kirjattu velvollisuutta seurata rakennuksen tai sen keskeisten rakenteiden kuntoa, mutta yleisen huolellisuusvelvoitteen mukaan tässäkin tulee olla peruslähtökohtana, että suurin osa myös sortumisonnettomuuden riskeistä voitaisiin välttää jo rakennusvaiheessa. Lain 117 §:ssä säädetään rakentamiselle asetettavista vaatimuksista ja uudessa 117 a §:ssä (958/2012) erikseen rakenteiden lu-

juudesta ja vakaudesta. Vastuu on rakennushankkeeseen ryhtyvällä, jonka tulee huolehtia rakennuksen suunnittelu ja rakentaminen siten, että rakennuksen rakenteet ovat lujia ja vakaita, soveltuvat rakennuspaikan olosuhteisiin ja kestävät rakennuksen suunnitellun käyttöä. Rakennus on myös suunniteltava ja rakennettava siten, ettei siihen rakentamisen ja käytön aikana kohdistuva kuormitus aiheuta sortumista tai lujuutta tai vakautta haittaavia muodonmuutoksia eikä vaurioita rakennuksen muita osia taikka rakennukseen asennettuja laitteita tai kiinteitä varusteita.

Rakentamiseen on haettava 125 §:n 1 momentin mukainen rakennuslupa, ja luvan hakija tai toimenpiteen suorittaja on 145 §:n 1 momentin mukaan velvollinen suorittamaan kunnalle maksun myös tarkastus- ja valvontatehtävistä sekä muista viranomaistehtävistä. Maksuperusteet määräytyvät kuntien hyväksymissä taksoissa. Rakennusvalvontaviranomaiselle kuuluvan lupamenettelyn ja rakentamisen aikainen suhteutetun valvonnan periaatteeseen perustuvassa ennako-valvonnassa pyritään tunnistamaan ja ehkäisemään turvallisuusriskit.

Laajarunkoisten rakennusten rakenteellisen turvallisuuden arviointia ja seuranta sekä maankäyttö- ja rakennuslain muuttamista koskevan lakiesityksen valmistelussa on viranomaisen arviointi- ja valvontavelvollisuuden kannalta päädytty kuitenkin ratkaisuun, jossa ei esitetä säädettäväksi uusia velvoitteita kunnan rakennusval-

vontaviranomaiselle. Valvontavastuu ja siitä koituvat kustannukset tulisivat jäämään täysin rakentajalle. Rakentajat ovat maksaneet kalliit rakennuslupamaksut, mutta esityksen mukaan viranomaisella ei tule olemaan vastuuta jo tehdyistä päätöksistä. Esityksen mukaisen rakennuksen jälkitarkastuksen kustannuksiksi on arvioitu 10 000—100 000 euroa kohteesta riippuen. Rakentajilla on ollut kuitenkin jo rakennuslupia anoessaan velvollisuus esittää maankäyttö- ja rakennuslakiin perustuen lujuuslaskelmat rakennusvalvontaviranomaiselle, jonka on täytynyt valvoa, että laskelmat pitävät paikkansa. Lakiesityksen mukaan vastuu tullaan taannehtivasti siirtämään ihmisille, jotka ovat luottaneet asiassa myös viranomaisen harkintaan.

Edellä olevan perusteella ja eduskunnan työjärjestyksen 27 §:ään viitaten esitän asianomaisen ministerin vastattavaksi seuraavan kysymyksen:

Mitä ympäristöministeriössä aiotaan tehdä, ettei laajarunkoisten rakennusten rakenteellisen turvallisuuden arviointia ja seuranta sekä maankäyttö- ja rakennuslain muuttamista koskevassa lakiesityksessä tavallinen kuluttaja joudu jälkikäteen kantamaan vastuuta ja suurimpia kustannuksia myös viranomaisille kuuluvien valvontatehtävien laiminlyönnistä?

Helsingissä 18 päivänä helmikuuta 2015

Eero Suutari /kok

Eduskunnan puhemiehelle

Eduskunnan työjärjestyksen 27 §:ssä mainitussa tarkoituksessa Te, Herra puhemies, olette toimitanut asianomaisen ministerin vastattavaksi kansanedustaja Eero Suutarin /kok näin kuuluvan kirjallisen kysymyksen KK 1149/2014 vp:

Mitä ympäristöministeriössä aiotaan tehdä, ettei laajarunkoisten rakennusten rakenteellisen turvallisuuden arviointia ja seurantaa sekä maankäyttö- ja rakennuslain muuttamista koskevassa lakiesityksessä tavallinen kuluttaja joudu jälkikäteen kantamaan vastuuta ja suurimpia kustannuksia myös viranomaisille kuuluvien valvontatehtävien laiminlyönnistä?

Vastauksena kysymykseen esitän seuraavaa:

Maankäyttö- ja rakennuslain (132/1999) 166 §:ssä on rakennuksen omistajalle ja haltijalle säädetty velvollisuus pitää rakennus kunnossa. Kunnossapitoa koskeva säännös on rakenteellisen turvallisuuden kannalta keskeinen, sillä se velvoittaa pitämään rakennuksen sellaisessa kunnossa, että se jatkuvasti täyttää terveellisyyden, turvallisuuden ja käyttökelpoisuuden vaatimukset. Tällä tarkoitetaan myös olennaisten teknisten vaatimusten täyttymistä kantavien rakenteiden turvallisuudesta. Kantavien rakenteiden turvallisuuteen ja käyttökelpoisuuteen vaikuttaa suunnittelun lisäksi toteutus ja käytön aikainen kunnossapito, mikä käytännössä edellyttää jatkuvaa seurantaa. Säännöksen soveltamisalaa ei ole ajallisesti rajattu, vaan se koskee kaikkia olemassa olevia rakennuksia.

Jos omistaja on laiminlyönyt rakennuksen kunnossapitovelvollisuuden, kunnan rakennusvalvontaviranomainen voi määrätä rakennuksen

korjattavaksi. Jos rakennuksesta on ilmeistä vaaraa turvallisuudelle, tulee kunnan rakennusvalvontaviranomaisen määrätä rakennus purettavaksi tai kieltää sen käyttäminen. Ennen korjauskehottamisen antamista rakennusvalvontaviranomainen voi määrätä rakennuksen omistajan esittämään rakennusta koskevan kuntotutkimuksen terveellisyyden tai turvallisuuden johdosta ilmeisen välttämättömien korjaustoimenpiteiden selvittämiseksi.

Hallituksen esitys laeiksi laajarunkoisten rakennusten rakenteellisen turvallisuuden arvioinnista sekä maankäyttö- ja rakennuslain 117 i ja 166 §:n muuttamisesta (336/2014 vp) korostaa maankäyttö- ja rakennuslain 166 §:ssä jo olevaa kunnossapitovelvollisuutta. Esityksen tavoitteena on pyrkiä varmistaman laajarunkoisten rakennusten rakenteellinen turvallisuus ja kyseisten rakennusten käytön aikainen turvallisuus säätämällä olemassa olevien laajarunkoisten rakennusten omistajille velvollisuus huolehtia, että rakennusten laajarunkoisen osan rakenteellinen turvallisuus on arvioitu asiantuntijan toimesta. Hallituksen esityksellä kiinnitetään huomiota 166 §:n kunnossapitovelvollisuuteen, joka velvoittaa hallien omistajia joka tapauksessa. Tarkoituksena on tarkistaa kertaalleen laajarunkoiset hallit, jotta niiden käytön aikana ilmenneet mahdolliset riskit voitaisiin eliminoida ja välttää tuntuvat aineelliset ja henkilövahingot. Tarkastusvelvollisuus ei koske niitä halleja, jotka on jo vapaaehtoisesti tarkastettu tai jotka ovat olleet erityismennettelyn piirissä. Hallituksen esityksellä ei muuteta olemassa olevia rakennusvalvonnan tehtäviä eikä hankkeeseen ryhtyvän velvollisuuksia.

Maankäyttö- ja rakennuslain 119 §:n mukaan rakennushankkeeseen ryhtyvän on huolehdittava siitä, että rakennus suunnitellaan ja rakennetaan

rakentamista koskevien säännösten ja määräysten sekä myönnetyn luvan mukaisesti. Rakennushankkeeseen ryhtyvällä on oltava hankkeen vaativuus huomioon ottaen riittävät edellytykset sen toteuttamiseen. Rakennushankkeeseen ryhtyvän on huolehdittava myös siitä, että rakennushankkeessa on kelpoisuusvaatimukset täyttävät suunnittelijat ja työnjohtajat ja että muillakin rakennushankkeessa toimivilla on heidän tehtäviensä vaativuus huomioon otettuna riittävä asiantuntemus ja ammattitaito.

Maankäyttö- ja rakennuslain 124 §:n mukaan kunnan rakennusvalvontaviranomaisen tehtävänä on yleisen edun kannalta valvoa rakennustoimintaa sekä osaltaan huolehtia, että rakentamisessa noudatetaan, mitä tässä laissa tai sen nojalla säädetään tai määrätään. Valvontatehtävän laajuutta ja laatua harkittaessa otetaan huomioon rakennushankkeen vaativuus, luvan hakijan ja hankkeen suunnittelusta ja toteuttamisesta vastaavien henkilöiden asiantuntemus ja ammattitaito sekä muut valvonnan tarpeeseen vaikuttavat seikat.

Lain 149 §:n toisen momentin mukaan rakennustyön viranomaisvalvonta alkaa luvanvaraisen rakennustyön aloittamisesta ja päättyy loppukatselmukseen. Valvonta kohdistuu viranomaisen päättämässä työvaiheissa ja laajuudessa rakentamisen hyvän lopputuloksen kannalta merkittäviin seikkoihin. Hallituksen esityksen (147/2013 vp) sivulla 35 on todettu valvonnan olevan luonteeltaan lähinnä pistokokeen omaista. Valvonta kohdistuisi rakennusvalvontaviranomaisen päättämässä työvaiheissa ja laajuudessa rakentamisen hyvän lopputuloksen kannalta merkittäviin seikkoihin. Rakennustyön suorituksen liittyvällä työvaiheiden tarkastusten todentamisella myös seurattaisiin, että rakennustyöstä vastuulliset huolehtivat heille kuuluvista tehtävistään.

Edellä kerrotulla tavalla rakentamisen valvonta on niin sanottua suhteutettua valvontaa. Suhteutetulla valvonnalla tarkoitetaan sitä, että viranomaistoimet voidaan sovittaa kulloistakin valvontatarvetta vastaaviksi. Suhteuttaminen tapahtuu ottamalla huomioon: 1) rakennushankkeen vaativuus, 2) luvan hakijan ja hankkeen suunnittelusta ja toteuttamisesta vastaavien hen-

kilöiden asiantuntemus ja ammattitaito sekä 3) muut valvonnan tarpeeseen vaikuttavat seikat.

Maankäyttö- ja rakennuslaki lähtee siitä, että rakennushankkeeseen ryhtyvä hankkii käyttönsä riittävästi kelpoisuusvaatimukset täyttäviä, päteviä toimijoita. Rakennustarkastajan tehtävänä on varmistaa, että pääsuunnittelijalla, muilla suunnittelijoilla ja vastaavalla työnjohtajalla on säännöksissä edellytetty koulutus ja kokemus. Pääsuunnittelijan ja muiden suunnittelijoiden vastuulla on huolehtia siitä, että suunnitelmat osoittavat, että rakentamiselle asetetut olennaiset tekniset vaatimukset täyttyvät. Rakennusvalvonnan näkökulma on yleisen edun valvonta eikä rakennusvalvonnan tehtäviin kuuluva neuvonta tarkoita rakennushankkeen suunnittelua tai hankkeeseen ryhtyvän konsultointia. Rakennusvalvontaviranomaiselle ei voi valvontatehtävässään syntyä vastuuta niistä tehtävistä, jotka on säädetty hankkeeseen ryhtyvän tai rakennuksen omistajan velvollisuudeksi.

Hallituksen esitys (336/2014 vp) ei muuta maankäyttö- ja rakennuslaissa rakennusvalvontaviranomaiselle, hankkeeseen ryhtyvälle eikä rakennuksen omistajalle tai haltijalle säädettyjä velvollisuuksia eikä laki laajarunkoisten rakennusten rakenteellisen turvallisuuden arvioinnista siirrä viranomaisille kuuluvia valvontatehtäviä jälkikäteen kuluttajille.

Eduskunta on täysistunnossa 20.2.2015 hyväksynyt lain laajarunkoisten rakennusten rakenteellisen turvallisuuden arvioinnista sekä maankäyttö- ja rakennuslain 117 i ja 166 §:n muuttamisesta. Äänestyksessä hyväksyttiin myös kaksi lausumaa. Niiden mukaan eduskunta edellyttää, että hallitus selvittää mahdollisuudet tuen myöntämiseen osana maatilatalouden perusparannusavustusjärjestelmää maatilatalouden suunnitelmalliseen kiinteistönpitoon liittyvien laajarunkoisten rakennusten perusparannustoimien arvioimiseksi ja toteuttamiseksi tilanteissa, joissa kustannus muodostuisi yksittäisen maaseutuelinkeinonharjoittajan toimeentulon kannalta kohtuuttomaksi ja että hallitus seuraa laista aiheutuvien arviointikustannusten kohtuullisuutta suhteessa maatalouden kannattavuuteen ja ryhtyy tarvittaviin toimenpiteisiin lainsäädännön muut-

Ministerin vastaus

KK 1149/2014 vp — Eero Suutari /kok

tamiseksi, mikäli kustannukset muodostuvat kohtuuttomiksi.

Tasavallan presidentti vahvistanee lain lähiaikoina. Lain on tarkoitus tulla voimaan mahdollisimman pian.

Helsingissä 9 päivänä maaliskuuta 2015

Kulttuuri- ja asuntonministeri Pia Viitanen

Till riksdagens talman

I det syfte som anges i 27 § i riksdagens arbetsordning har Ni, Herr talman, till den minister som saken gäller översänt följande skriftliga spörsmål SS 1149/2014 rd undertecknat av riksdagsledamot Eero Suutari /saml:

Vad tänker man göra vid miljöministeriet för att inte propositionen med förslag till lag om bedömning av den strukturella säkerheten hos byggnader med stor spännvidd och lag om ändring av markanvändnings- och bygglagen ska leda till att den vanliga konsumenten i efterhand blir tvungen att bära ansvaret och stå för de största kostnaderna också för försummelse av tillsynsuppgifter som hör till myndigheterna?

Som svar på detta spörsmål anför jag följande:

Enligt 166 § i markanvändnings- och bygglagen (132/1999) är ägaren till och innehavaren av en byggnad skyldiga att hålla byggnaden i skick. Bestämmelsen om underhåll är central med tanke på den strukturella säkerheten, eftersom där ingår kravet på att hålla byggnaden i sådant skick att den uppfyller de sanitära kraven, kraven på säkerhet och kraven på användbarhet. Med detta avses också uppfyllandet av väsentliga tekniska krav beträffande bärande konstruktioners säkerhet. De bärande konstruktionernas säkerhet och användbarhet påverkas, förutom av planering, också av genomförande och av underhåll medan byggnaden är i användning, vilket i praktiken förutsätter kontinuerlig uppföljning. Tillämpandet av bestämmelsen har ingen tidsgräns utan gäller alla befintliga byggnader.

Om ägaren har försummat skyldigheten att underhålla byggnaden, kan kommunens byggnads-

tillsynsmyndighet bestämma att byggnaden ska repareras. Om byggnaden utgör en uppenbar fara för säkerheten, skall kommunens byggnadstillsynsmyndighet bestämma att byggnaden ska rivas eller användningen av den förbjudas. Innan en reparationsupplagan ges kan byggnadstillsynsmyndigheten bestämma att byggnadens ägare ska förete en undersökning om byggnadens skick för att utreda vilka reparationer som är uppenbart nödvändiga med tanke på hälsa eller säkerhet.

Regeringens proposition med förslag till lag om bedömning av den strukturella säkerheten hos byggnader med stor spännvidd och lag om ändring av 117 i § och 166 § i markanvändnings- och bygglagen (336/2014 rd) framhäver den skyldighet att underhålla byggnader som redan ingår i 166 § i markanvändnings- och bygglagen. Syftet med denna proposition är att förbättra den strukturella säkerheten hos byggnader med stor spännvidd och därigenom säkerheten medan dessa byggnader är i användning genom att föreskriva om en skyldighet för ägare till befintliga byggnader med stor spännvidd att se till att en sakkunnig har bedömt den strukturella säkerheten i den del av byggnaderna som har stor spännvidd. Med regeringens proposition fäster man uppmärksamhet vid skyldigheten att underhålla byggnader enligt lagens 166 §, som i vilket fall som helst förpliktigar hallägare. Syftet är att granska alla hallar med stor spännvidd en gång, för att kunna minimera de eventuella risker som upptäckts när hallarna använts, och undvika betydande materiella och -personskador. Granskningskyldigheten gäller inte de hallar som redan granskats frivilligt och som har omfattats av specialförfarande. Regeringens proposition förändrar inte byggnadstillsynens befintliga uppgifter eller de

skyldigheter som den som påbörjar ett byggprojekt har.

Enligt 119 § i markanvändnings- och bygglagen ska den som påbörjar ett byggprojekt se till att byggnaden planeras och byggs i enlighet med bestämmelserna om byggande samt det beviljade tillståndet. Den som påbörjar ett byggprojekt ska ha tillräckliga förutsättningar att genomföra projektet med hänsyn till dess svårighetsgrad. Den som påbörjar ett byggprojekt ska också se till att det för byggprojektets del finns projekterare och arbetsledare som uppfyller behörighetsvillkoren och att även andra aktörer inom byggprojektet har tillräcklig sakkunskap och yrkesskicklighet med hänsyn till uppgifternas svårighetsgrad.

Enligt 124 § i markanvändnings- och bygglagen ska kommunens byggnadstillsynsmyndighet övervaka byggandet med tanke på det allmänna intresset samt för sin del se till att det som bestäms i denna lag och med stöd av den iakttas i samband med byggandet. När tillsynsuppgiftens omfattning och art bedöms ska byggnadstillsynsmyndigheten beakta byggprojektets svårighetsgrad, sakkunskapen och yrkesskickligheten hos tillståndssökanden och de personer som ansvarar för projekteringen och genomförandet av projektet samt övriga omständigheter som inverkar på behovet av tillsyn.

Enligt 149 § 2 mom. i lagen, börjar myndigheternas tillsyn över ett byggnadsarbete när det tillståndspliktiga byggnadsarbetet påbörjas och upphör i och med slutsynen. Tillsynen gäller, i de arbetsskederna och i den omfattning som myndigheten bestämmer, omständigheter som är av betydelse för ett gott slutresultat av byggandet. På sid 35 i regeringens proposition (147/2013 rd) konstateras att tillsynen främst har karaktären av stickprovskontroller. Tillsynen ska gälla i de arbetsskederna och i den omfattning som byggnadstillsynsmyndigheten bestämmer, omständigheter som är av betydelse för ett gott slutresultat av byggandet. Genom verifieringen av inspektioner som avser olika byggnadsarbetsskederna skulle man också följa att de som är ansvariga för byggnadsarbetet sköter sina uppgifter.

På ovan nämnda sätt är byggnadstillsynen s.k. anpassad tillsyn. Med anpassad tillsyn avses att

myndighetsåtgärderna kan anpassas till att motsvara det aktuella tillsynsbehovet. Anpassningen sker med beaktande av: 1) byggprojektets svårighetsgrad, 2) sakkunskapen och yrkesskickligheten hos tillståndssökanden och de personer som ansvarar för projekteringen och genomförandet av projektet samt 3) övriga omständigheter som inverkar på behovet av tillsyn.

Markanvändnings- och bygglagen utgår från att den som påbörjar ett byggprojekt ska engagera tillräckligt många kompetenta aktörer som uppfyller behörighetsvillkoren. Byggnadsinspektören har i uppgift att säkerställa att huvudprojekteraren, övriga projekterare och ansvariga arbetsledare har den utbildning och erfarenhet som bestämmelserna förutsätter. Huvudprojekteraren och övriga projekterare ansvarar för att planerna visar att de väsentliga tekniska krav som uppställs på byggandet uppfylls. Byggnadstillsynen bevakar ett allmänintresse och den rådgivning som ingår i byggnadstillsynens uppgifter innebär inte att planera byggprojekt eller ge konsultation till den som påbörjar ett byggprojekt. Byggnadstillsynsmyndigheten kan inte i sin tillsynsuppgift bli ansvarig för de uppgifter som enligt bestämmelserna åligger den som påbörjar ett byggprojekt eller byggnadens ägare.

Regeringens proposition (336/2014 rd) ändrar inte de skyldigheter som åläggs byggnadstillsynsmyndigheten, den som påbörjar ett byggprojekt eller byggnadens ägare eller innehavare i markanvändnings- och byggnadslagen, och lagen om bedömning av den strukturella säkerheten hos byggnader med stor spännvidd överför inte myndigheternas tillsynsuppgifter i efterhand på konsumenten.

Riksdagen har i plenum den 20 februari 2015 godkänt lagen om bedömning av den strukturella säkerheten hos byggnader med stor spännvidd och lag om ändring av 117 i och 166 § i markanvändnings- och bygglagen. Vid röstningen godkändes också två utlåtanden. Enligt utlåtandena förutsätter riksdagen att regeringen utreder möjligheterna att bevilja stöd för bedömning och genomförande av renoveringsåtgärder på byggnader med stor spännvidd, som ingår i en gårdsekonomis planmässiga fastighetshållning, som en

del av renoveringsbidragssystemet för gårdsekonomier, i sådana situationer där kostnaderna skulle bli oskäligen med tanke på en enskild landsbygdsnäringsidkares utkomst, och att regeringen följer upp skäligheten i de bedömningskostnader som följer av lagen i förhållande till lantbrukets

lönsamhet och vidtar nödvändiga åtgärder för att göra ändringar i lagstiftningen om kostnaderna blir oskäligen.

Republikens president torde stadfästa lagen inom den närmaste tiden. Avsikten är att lagen ska träda i kraft så fort som möjligt.

Helsingfors den 9 mars 2015

Kultur- och bostadsminister Pia Viitanen